

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Steen Gade har ordet for en kort bemærkning, og derefter går vi videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det skal være til fru Elisabeth Arnold:

Jeg skal tilstå, at da vi lavede det nationale kompromis, var jeg dybt involveret i også at række en hånd ud til Folkebevægelsen mod EF, og jeg vil ikke sige, at erfaringerne var knaldgode. Jeg kan sådan set godt genkende beskrivelsen af forløbet. Det er helt rigtigt, at folk fra Folkebevægelsen og Danmark 92, altså forløberer for JuniBevægelsen, sagde, at bare de fik de forbehold – som vi derefter skaffede – var alt i orden, og at de så vendte.

Ikke desto mindre mener jeg, at når så mange mennesker har stemt på JuniBevægelsen og Folkebevægelsen, skal man tage en dialog, og jeg mener ikke, at vi i Folketinget er for fine til at tage nogle møder med dem og høre, hvilke meldinger de har at give. Så det var den argumentation! Om de så vil leve op til det ansvar eller de vil gøre ligesom sidst, får vi jo at se.

Må jeg så sige til hr. Keld Albrechtsen, at det jo er sjovt at høre hr. Keld Albrechtsen tale så varmt om forbeholdene, for hvis man nu havde lavet en dagsorden her i Folketinget, hvori der stod, at man skulle gå positivt ind for alle forbeholdene, ville hr. Keld Albrechtsen jo alligevel have sagt nej, for det tror han ikke på. Det, han sagde, da vi sidst stemte om det, ved folkeafstemningen, var jo, at forbeholdene betyder ingenting, og dem stemte hr. Keld Albrechtsen jo rent faktisk også imod, da vi havde folkeafstemningen. Så troværdigheden, når man nu fra Enhedslistens side gør sig til ridder af forbeholdene, er det nok ikke så let for mig at tro på.

Må jeg til sidst sige til hr. Kent Kirk og hr. Peter Duetoft om forsvarspolitikken, at det, der er afgørende, er, at med hensyn til et forsvarspolitisk samarbejde, som jo er nødvendigt også i Europa, er vi ikke eksklusive: Dér tror vi ikke, at det kun handler om, at det er EU-landene, der skal samarbejde. Dér er vi nødt til også at diskutere USA og Rusland, hvis vi skal diskutere sikkerhed i Europa. For uden de to parter er der ikke sikkerhed. Det er realiteterne, det er realpolitik, sådan hænger det sammen.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg vil starte med at sige tak til såvel statsministeren som udenrigsministeren for de redegørelser, de kom med her i Folketinget i dag.

Forespørgslen handler jo om den internationale udvikling, herunder udviklingen i Europa; men det er nok naturligt, at størsteparten af diskussionen tager udgangspunkt i den europæiske debat og i de omvæltninger, som sker inden for EU, og derfor vil mit indlæg for størstepartens vedkommende handle om EU-problematikker.

Det er nødvendigt med debat, og det er nødvendigt med bevægelse ikke blot blandt vælgerne, men også blandt folketingspartierne i forbindelse med EU-politikens fastlæggelse. Vi har haft flere debatter her i Folketinget, hvor vi specielt har diskuteret regeringskonferencen i 1996, og jeg føler, at der er vilje hos mange herinde til at foretage bevægelser, hvis argumenterne er de rette.

Det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at Fremskridtspartiet også er villigt til at bevæge sig i Europadebatten. Vi ønsker en indholdsrig debat, og det er klart, at vi også vil lade os overbevise af gode argumenter og en udvikling, som vi finder nødvendiggør ændringer i den politik, som vi nu har i forhold til EU.

Som jeg netop antydede, har jeg på det seneste haft en stigende fornemmelse af, at der også er andre folketingspartier, der har haft en vilje til at bevæge sig. Jeg har tidligere i debatten nævnt Det Konservative Folkeparti som et parti, som jeg føler i meget høj grad har ændret signaler inden for den seneste tid, og for hvilket det nu er altafgørende, at der bliver sat nogle hegnsplæ for, hvor langt EU's kompetence rækker. Jeg føler, at også andre partier har haft de samme tanker, men jeg må nok indrømme, at debatten i dag desværre har vist, at Venstre er gået fra den måde, som det i hvert fald for nylig forsøgte at sælge sit Europaoplæg på. Men debat og bevægelse er altså nødvendigt, og det skal vi have som baggrund for hele debatten.

Når jeg nævner det med hegnsplæene, så er det, fordi det er meget, meget vigtigt også for Fremskridtspartiet. Vi argumenterede i forbindelse med folkeafstemningerne for, at Maastricht-Traktaten ikke gav tilstrækkelige rammer for, hvad EU skulle blande sig i, og hvad EU ikke måtte blande sig i. Og den usikkerhed, som jo også kom til udtryk i debatten dengang og i afstemningen, føler vi at man – bedre sent end aldrig – på visse områder kan tage højde for ved i Traktaten klart at fastsætte, hvad der hører under EU's kompetence, og hvad der ikke hører under EU's kompetence.